

at han maatte have en eller anden lumsk Hensigt med nu at have opsøgt ham.

»Det forbavser Dem dog vel ikke at se mig?« spurgte Hr. Delft med paatagen Ængstelse efter at have taget Plads i Gyngestolen, som Per havde skubbet frem til ham, og anbragt sin Silkehat paa det overlæssede Bord.

»Paa ingen Maade Hvorfor mener De forresten?«

»Nej, naturligvis! Jeg tænkte det nok! Berømte Mænd er jo vant til at blive rendt paa Døren af nysgerrige, . . . og jeg vil ikke gøre mig til bedre, end jeg er. Jeg har længe ligget paa Tur herud til Dem, Hr. Sidenius . . . for at passiare lidt med Dem i Fortrolighed,« tilføjede han efter et lille Ophold, idet han kneb sit ene Øje sammen. »Det glæder mig særdeles, at De altsaa ikke finder mig paatrængende.«

Hvad Pokker kan den gamle Slubbert ville mig, — tænkte Per, mens Hr. Delft i den tydelige Hensigt at spænde hans Nysgerrighed til det yderste gav sig til at vifte sig med sit duftende Silkelommetørklæde og snakke om Vejret. Samtidig gjorde han paany den fattige Stue med dens lave Loft og tarvelige Bohave til Genstand for en nærgaaende Undersøgelse gennem sin Monocle. Og pludselig lod han denne falde ved at løfte Øjenbrynene og sagde:

»Veed De, hvad jeg sidder og kommer til at